

Tekst 43. Esben Andreasen: Jiuhuashan – et besøg på et helligt buddhistisk bjerg (2012)

Bjerget Jiuhuashan er et af fire hellige buddhistiske bjerge. Det besøges af mange pilgrimme/turister – også i vore dage – men langt fra så mange som i bjergets storhedstid i Tangdynastiet, hvor over 3.000 munke boede der. Templerne er berømte for deres forgyldte mumier – en af dem var en koreansk prins, Kim Kiao Kak, som blev munk.

Jeg kører med bussen tidligt fra Nanjing og er over fire timer undervejs. Da vi nærmer os Jiuhuashan, kommer der store plakater op langs vejkanterne med fotos af templerne, og der er steder, hvor man kan købe buddhaer i cement til det lokale buddhisttempel. Et enkelt sted er der store fotostater i vejkanterne af Kinas nuværende to ledere: præsident Hu og premierminister Wen, men ingen af Mao Zedong. Vejene bliver pænere – vi nærmer os et turistmål.

Om stedet ved jeg i forvejen, at det er et af Kinas fire hellige buddhistiske bjerge, dvs. ikke ét bjerg men hele 99 bjergtinder. Oprindelsen er daoistisk, men bjergene blev overtaget af buddhismen, og i Tangdynastiet boede der mere end 3.000 munke og nonner i 150 templer. Den buddhistiske grundlægger skal nævnes: koreaneren Kim Kiao Kak, som kom til Kina i 720 og gjorde stedet til en kult for bodhisattvaen Ksitigarbha, den guddom, der hjælper mennesker i de buddhistiske helveder. – I dag er der ”kun” 70 templer og et stærkt reduceret antal af munke og nonner.

Men området viser tydelige tegn på buddhismens opblomstring: Nye templer opføres, og gamle repareres, og det hele er under en ”cultural development plan”, som det fremgår af skilte. Der er mange indskrifter, der opfordrer de besøgende til at værne om naturen, som en god buddhistisk skik.

I en fornem udgivelse af ”Buddhist-samfundet i Kina” roses munke og nonner for deres sociale engagement. ”Samtidig med at det buddhistiske samfund i Jiuhuashan praktiserer traditionel buddhisme, deltager det også i velgørenhedsarbejde for de fattige i området, med medfølelse og gengældt venlighed, mens de praktiserer en form for buddhisme, som gavner det socialistiske samfund. Ifølge ikke-færdiggjorte statistikker har nødhjælpsarbejdet udgjort en værdi af 100 millioner yuan i de sidste 20 år – en indsats, som er blevet rost i alle kredse.”

Så er det tid til et besøg i templerne. Først det ældste tempel, grundlagt af koreaneren Kim Kiao Kak, og derefter de tre nye store templer, som stadig er under genopbygning. Selv om det er uden for sæsonen – det er en tåget regnvejrsdag i marts – og en hverdag, er der mange besøgende. Om de er buddhister eller ej, kan man ikke afgøre uden videre, for hvem kan granske hjerter og nyrer? I hvert fald udviser de klar buddhistisk adfærd, har hænderne i den karakteristiske

bedestilling foran buddhastatuerne, ofrer røgelsespinde i stor stil, og enkelte frem-siger også buddhistiske ritualtekster. Inde i templer er der nu og da specielle ce-remonier, som munkene udfører mod betaling for enkelte grupper. Boderne bugner med røgelse og alle mulige religiøse souvenirs. Flere steder er der daoisti-ske guder blandt de 500 *arhatte* – statuer af de første buddhister – i antal svarende til deltagerne i det første koncil efter Buddhas død. Og der er også butikker med helsekost og medicin med rødder tilbage til tibetansk buddhisme. Egentlig kan man ikke sige, at bjerget tilhører en bestemt buddhistisk retning. Her er både den historiske Buddha, Omito Fo, Ksitigarbha og Guanjin i mange afbildninger blandt de guldbelagte statuer.

Anden dag er vejret klaret meget op, og det er et stort held, da vi skal med kabelbane op til de højest beliggende templer. Her blandt andet for at se stedets ”buddhistiske specialitet”: nemlig mumier af afdøde munke, hvis lig – efter si-gende – ikke rådne op, men – som et buddhistisk under – var uden tegn på for-andringer selv efter tre-fire år. I dag sidder de som mumier i meditationsstilling med ansigterne belagt med tynde guldblader.

Heroppe kan man også se den sovende Buddha i landskabet. Han ligger med ansigtet mod himlen, med kroppen i retning mod Tiantaibjerget, siger en ind-skrift, som fortsætter: ”... med øjenvipper, med lige næse og fyldige kinder, et rundt kæbeparti og en fremstående hals – alt sammen udtrykker det en venlighed og godgørenhed.”